

Drie dagen geleden zijn de kittens geboren. En al drie dagen bloed ik. Of liever vier, want de dag voor de geboorte van de kittens, in de kamer waarover ik het moet hebben, op het bed in dat rendez-vous-hotel, lag, toen ik weer opstond, een druppeltje bloed. Zo gering dat het al opgedroogd was, waarschijnlijk hing het aan het uiteinde van een instrument waarmee hij me doorboord had.

‘Er is een beetje bloed,’ zei ik, oneindig verbaasd, alsof ik opeens ontdekte dat ik mijn maagdelijkheid kwijt was.

Ik dacht aan de uitbaatster van het huis en vouwde een hoek van het laken om. Ik wilde niet dat de nog mooie, onstuimig en autoritair ogende vrouw het bloed zag; ik wilde dat ze het laken bruusk wegtrok, in een bol rolde en met de andere lakens, die roken naar sperma en zweet – alle kamers waren die middag bezet, we hadden de laatste gekregen – in de wasmachine propte, dat ze de lakens liet koken, lang, en die daarna in een hete droogautomaat gooide, zodat ze weer licht en soepel werden, dingen gemaakt om in te slapen.

Toen de kittens tevoorschijn kwamen, zaten ze opgesloten, verfrommeld in een kleverige zak. De kat scheurde de vliezen stuk en ze gleden naar buiten, vochtig, blind. De kat, Douce noem ik haar, is zwart en wit zoals de dienstbode uit mijn kindertijd. De dienstbode draagt een zwarte jurk, een witte schort en handschoenen, alle dienstboden uit je kindertijd zijn zwart en wit, alleen daaraan kun je hen herkennen, je weet nooit hoe oud hun gezicht is, wat er onder de rok zit, hoe hun voeten eruitzien, hun handen. Maar ze hebben me gedragen zoals een kat haar jongen draagt, instinctief, en zo ben ik hen vergeten, zoals een kitten zijn moeder vergeet. En zo zou het moederschap moeten zijn: een verhaal over dienstboden en jonge meesters, blij dat je elkaar niet toebehoort en dat je de

kussen of klappen kunt aanvaarden zonder het gewicht ervan te moeten dragen, lichthartig, blij dat je je leven te danken hebt aan een anonieme hand in een witte handschoen, die je niet je leven lang hoeft te zegenen of te bijten.

De man droeg een witte latex handschoen. Ik heb dat achteraf gezien, toen ik naar de grond keek om mijn kleren te zoeken, want de twee uur waren voorbij. Een korte handschoen, zoals die van dienstboden uit vroegere tijden. Hij lag op de grond, op het groezelige kleed, en er lagen ook vleeskleurige dildo's, gekleurde plastic wasknijpers en andere zaken die ik liever niet bekeek. Ik heb niet eens de riem gezien, een brede riem vast, zo breed als een ceintuur, misschien was het een gordel met een gesp, vanwege de duidelijke littekens die links van mijn navel en op mijn rechterborst staan, als sneetjes van een scheermes. Later zei hij: 'Ik nam iets breedts om niet te veel sporen achter te laten, vanwege je vriend.'

Eenmaal weer thuis deed het erg zeer als ik plaste, een scherpe, brandende pijn. Er lag bloed in de wc-pot. Hoewel het een warme dag was, liet ik het bad vollopen met gloeiendheet water. Ik had het koud. Ik heb me gewassen. Gewassen. Gewassen.

De kittens mag je een tweetal dagen niet aanraken. Als je ze in die periode oppakt, weigert de moeder ze te voeden of eet ze ze op. Dat weten we van oudsher over dieren. Maar over de mens weten we nog altijd niets, of zo weinig, en sinds zo korte tijd. Mij heeft niemand op de buik van mijn moeder gelegd of daar laten liggen, vochtig nog van de geboorte. Ze hebben me gewassen, mooi ingebakerd, in een wiegje gelegd naast het grote bed, dat hebben ze met me gedaan.

Ik heb geen enkele herinnering aan mijn kindertijd. Geen enkele herinnering aan de lichamen uit mijn kindertijd, aan dat van mezelf noch aan dat van mijn moeder. Ik bouw een herinnering op met mannenlijven, te elfder ure red ik mezelf met mannenlijven,